

разхладя изморенитѣ имѣ тѣла и ще ги повесея съ своето бѣблене. Кѣлъ, кѣлъ, кѣлъ . . . Какъ хубаво ще ги зарадвамъ азъ! Извика веселото изворче и бѣрзо продължи пѣтя си изъ гористата урва.

— Засвири черниятъ костъ, запѣ сладкогласниятъ славей и цѣлъ орлякъ горски птици зачуруликаха все една пѣсенъ:

И ние, и ние обичаме човѣка! Отъ ранно утро до късна вечеръ за него се трудимъ. Цѣлъ день изтрѣбваме врѣднитѣ мухи

и червеи, които развалятъ младитѣ фиданки и хубавитѣ посѣви! Ний се радваме на пролѣтѣта, радваме се на хората, които вече нѣма да ни избиватъ! . . . Запумѣха тогава горскитѣ цвѣтя:

— Не ни е страхъ вече отъ човѣка! Наближава това врѣме, когато той нѣма да скърби. Наближава това врѣме, когато хората нѣма да се каратъ, нѣма да се биятъ, нѣма да се ограбватъ единъ-другъ. Сега наврѣдъ е китна пролѣтъ, ще дойде плодovitо лѣто, човѣкъ ще забрави своитѣ тегла,